

ANTON ŠTRUKELJ

Srce Jezusovo in Magdalena Gornik

Dragi romarji, lepa bazilika Srca Jezusovega, v kateri smo zbrani, je res hiša molitve, kraj nenehnega češčenja Najsvetejšega zakramenta in Jezusovega Srca. Redovnice, »hčere Jezusovega Srca«, tu nenehno in namestniško častijo Zveličarja. Jezus Kristus, večni veliki Duhovnik, upodobljen nad glavnim oltarjem, nas z razprostrtimi rokami vabi: »Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi, in jaz vas bom poživil« (Mt 11,28–30).

Dve glavni obliki češčenja Jezusovega Srca sta: *posvetitev* Odrašenikovemu Srcu in *zadoščevanje*. Kristus sam »se posvečuje«, to je »se daruje« Očetu, da bi bili mi posvečeni v resnici. Kristus nas je na križu s svojo dragoceno krvjo opral in očistil. A tudi mi moramo zadoščevati za svoje grehe in pregrehe soljudi. Kako pogosto je Gospod Bog zasmehovan in žaljen! »Bogokletje nasprotuje spoštovanju, ki ga dolgujemo Bogu in njegovemu svetemu imenu. Samo po sebi je velik greh« (KKC 2148).

Veren kristjan se mora vprašati: »Kako ravnam s svetim božjim imenom? Ali stojim v spoštovanju pred skrivnostjo gorečega grma, pred nedoumljivim načinom njegove bližine vse do navzočnosti v evharistiji, v kateri se on povsem daje v naše roke? Ali skrbim za to, da sveto prebivanje Boga z nami ne bo potegnilo njega v umazanijo, marveč bo dvignilo nas v njegovo čistost in svetost?« (Joseph Ratzinger).

Prvo berilo nam opisuje božjo ljubezen do njegovega »sina« Izraela. Bog nas hoče pritegniti in privezati nase »z vzemi ljubezni«. To je ljubezen, ki se izraža v vsakršni nežnosti. Kakor starši dvignejo dojenčka k licu, ga vzamejo v naročje, mu dajo jesti, kakor pozneje otroka učijo prvih korakov, tako se je Bog ukvarjal

s svojim izvoljenim sinom. Toda kakor starši pogosto za to ne žanjejo hvaležnosti, tako bo tudi Bog od svojega otroka doživljal le nehvaležnost. »Z vrvicami ljubezni ga je vlekel k sebi, z vezmi ljubezni,« a prav te vezi in verige dražijo sina, da se izvije in osamosvoji: ne od človeških staršev, ampak od Boga, od ljubezni sploh. A glej: kaj bo zdaj napravil Bog? On, ki je hotel vkleniti otroka »v verige ljubezni«, je zdaj sam vklenjen z verigami, ker Bog ne le ima ljubezen, ampak ljubezen je. »Kajti Bog sem in ne človek.« Tu se razkrije božje srce: Bog se ne more jeziti, ne uničiti, kakor bi bilo pravično, ne more pustiti pobeglega: že se naznanja podoba Očeta v priliki o izgubljenem sinu. Bog se mora ozirati v daljavo, priteči naproti, objeti, prirediti praznik.

Kolikokrat se je Izrael izneveril in pretrgal zavezo! Bog sam *trpi* zaradi njegove nezvestobe. In nato pride preobrat: »Moje srce se v meni obrača, moje usmiljenje prekipeva. Ne bom storil po svoji plamteči jezi, ne bom zvrnil Efrajima v pogubo. Kajti Bog sem in ne človek, Sveti sem v tvoji sredi« (Oz 11,8–9). Tu se začne Božje zavzemanje, ki se ne bo umirilo do Golgote! Prebodeno Jezusovo Srce je poslednji dokaz za neskončno božjo ljubezen. Odprto Jezusovo Srce je poslednje, kar more Bog žrtvovati. Rana ostaja odprta na veke, a še pred koncem sveta »bodo gledali vanj, ki so ga prebodli«.

Dragi bratje in sestre, tudi mi smemo gledati Prebodenega in z veseljem zajemati iz studencev odrešenja. Na romanju našega življenja nas podpirajo mnogi zgledni kristjani, svetniki. Danes bi vam rad na kratko predstavil *slovensko mistikinjo, božjo služabnico Magdaleno Gornik* (1835–1896). Živela je v 19. stol. Sama je napovedala, da se bo vrnila po šestih rodovih in delala čudeže. Pred dvema letoma se je uradno začel škofijski postopek za njeno beatifikacijo.

Magdalena Gornik je zagledala luč sveta na Gori pri Sodražici 19. julija 1835. Umrla je 23. februarja 1896. V njenem življenju so dokumentirano izpričani mnogi mistični pojavi: zamaknjenja, videnja, stigme, ledbenja in druge karizme. Magdalena je prejemale mistično obhajilo in 47 let živela brez sleherne zemeljske hrane.

Najprej beseda o *mističnih pojavih*, nato o *njenem sporočilu za nas*. Zamaknjenje je bilo najpogostejši mistični pojav v njenem življenju. Videnja je imela vse do smrti. Videla je Božjo mater Marijo, ki se ji je večkrat prikazala, zaupljivo se je pogovarjala z Odrešenikom, govorila z angeli in nekaterimi svetniki. Najpogosteje je zrla Kristusovo trpljenje, pasijon. Smela je podoživljati njegove bridkosti. Svoja videnja je povezovala z glasnimi opomini navzočim, naj se spreobrnejo in delajo pokoro.

Stigme ali »rane« je prejela že pri trinajstih letih in jih imela do konca življenja. Bile so zelo boleče in krvaveče rane na rokah, nogah, na strani, na glavi (od trnove krone) in na rami (od nošenja križa), po vsem telesu (od bičanja). Najhuje je trpela v velikem tednu, ko je mistično doživljala smrt s Kristusom.

Dragi verniki! Kaj nam hoče Bog povedati po glasu te preproste žene, obdarjene z izrednimi milostmi? Njeno sporočilo nas spominja na glavne resnice evangelija, na hojo za Kristusom, saj krščanstvo ni posladkana voda. Temeljni odgovor Bogu meri na stalno spreobračanje, na pokoro, molitev in tri božje kreposti: vero, upanje in ljubezen.

Mistični pojavi kot takšni niso najpomembnejši, ampak je glavno posredovanje oznanila. Iz bogate polnosti mističnih darov, ki so bili podarjeni Magdaleni, da bi nas okrepili v verskem življenju in vodili k Bogu, moremo poudariti štiri vidike.

Najprej »Marija kot srednica vseh milosti«. Božja mati je bila stalno navzoča v Magdaleninem življenju. Že pri prvem in drugem prikazanju je Marija enajstletno deklico vprašala, ali ljubi Jezusa in ali je pripravljena hoditi za njim »po strmi, težki poti« v zadoščenje za grehe, s katerimi ljudje žalijo Boga.

Drugi vidik je evharistija, »sonce življenja«. Magdalena se je zaupno pogovarjala z Jezusom ob prejemu svetega obhajila in ga goreče častila v najsvetejšem zakramentu.

Tretji vidik je namestniško trpljenje, ki je globoko povezano s pobožnostjo do Marije in evharističnim češčenjem.

Končno pride klicanje k spreobrnjenju in pokori, kar je pomemben vidik evangelija. Bistveno oznanilo, ki ga je Bog hotel dati

ljudem po Magdaleni Gornik, je v skrbi za večno zveličanje. Božja služabnica je spodbujala ljudi k odgovornemu življenju. Govorila je o nebesih, a tudi o peklu, smrti, vicah in sodbi. Pogosto je poudarjala: »Za nebesa moramo trpeti.«

V tem smislu je rekel papež Benedikt XVI.: »Tako imenovane poslednje reči so trd kruh za današnje ljudi. Dozdevajo se jim neresnične. Namesto tega bi radi stvarne odgovore za zdaj, za stisko vsakdanjega življenja. A ti odgovori ostajajo polovični, če ne pomagajo začutiti in notranje spoznati, da segam preko tega materialnega življenja in da obstajata milost in večnost ... Če Cerkve ne oznanja večnega življenja, je samo nekoristen kos zemlje.«

Dragi romarji! Naj bo sveže in krepko oznanilo Magdalene Gornik nekakšen odsev nebeške lepote, podoba raja. Prosimo, naj Gospod Jezus, krotki in iz srca ponižni, tudi v naše duše vtisne svoje sveto obličje. Amen.

Pridiga na 24. mednarodnem romanju k Srcu Jezusovemu v Hall na Tirolskem, 24. 8. 2024.